

BENE ZOLTÁN

Egy kövér ember nyomában
Részlet az *Igazak* című, készülő regényből

– Nem örülök, hogy a szüleinek a nyomozásról beszél – nézett szigorúan Igaz Gerőre Bagdy úr, miután letette a telefont. Borbola doktort hívta, hogy tájékoztassa a fejleményekről.

– Nem mondtam nekik többet, mint amennyit az újságok megírtak – mentegőzött Igaz Gerő. – Még annyit se, igazság szerint.

– A bűnügyi főkapitány nem boldog a szemtanú miatt – jelentette ki Bagdy úr. – Jó lett volna gyorsan lezárni ezt az ügyet.

– Akkor is, ha egy ártatlan ember látja a kárát?

– Egy bolsevik sosem ártatlan – szögezte le Bagdy úr szigorúan. – Mindenesetre most már nem tehetünk mást, ki kell vizsgálni ennek a Stíbernek az állításait. Kovács zár alatt marad, a biztonság kedvéért. Maga, Gerő, menjen Horváthékhoz, hátha ismernek egy olyan végtelenen kövér embert, amelyet Stíber leírt. Én addig utána nézek magának Stíbernek, nehogy egy vörös összeesküvés áldozatai legyünk!

Igaz Gerő nem ellenkezett, indult a Kistisza utcába. Útközben evett egy menüebédet egy Sajka utcai kifőzdében, mert már hangosan korgott a gyomra. Ízletes és olcsó volt (csontleves, krumplifőzelék és sült disznóhús egy pikoló sörrel, mindössze két koronáért), lelkiifurdalása is támadt, amiért szombaton annyi pénzt elpazarolt étkezésre az Európa Kávéházban.

Horváthékhoz érven a szokásos jelenetek zajlottak le: a cselédlány nyitott ajtót, elvette a kabátját-kalapját, bekísérte a szalonba. Klára egyedül fogadta.

– A szüleim ágnak estek – közölte. – Anyám beteg. Mint tudja, a fivérem halála óta folyton gyengélkedik, bár néha javul az állapota. Most azonban romlik. Apám a részegségét alussza ki, egész hétvégén lumpolt. Remélem, a kapitányságon nem fogják felelősségre vonni...

– Ez jelen helyzetben bocsánatos bűn, senki nem hánytorgatja föl Horváth úrnak – jelentette ki Igaz Gerő, majd elmesélt mindent, amit Stíber Auréltól megtudott. – Ismer esetleg efféle, föltűnően kövér embert? – zárta le a beszámolót egy kérdéssel.

Az asszony elgondolkodott.

– Nem, egyáltalán nem rémlik – mondta végül. – Mint mindenki, én is ismerem kövéreket. Ahogyan a legtöbb családban, a mi tágabb családukban is akadnak terebélyes emberek, de olyan, aki kitenne három átlagos férfit, olyan még csak nem is dereng. Gyula ismerősei között sem akadt ilyen.

– Értem. Túl egyszerű lett volna – dűnnyögte a nyomozó.

– Ezek szerint azt a bolsevikot elengedték? – érdeklődött Klára.

– Még a fogdán van – mondta Igaz Gerő. – Bagdy úr nagyon szeretné ráverni az egészszet.

– Biztosan nem lehetett ő a tettes?

– Semmi sem biztos, asszonyom. Mégis úgy hiszem... úgy érzem, ez a Kovács ártatlan.

– Nagy megkönnyebbülés lett volna pedig, ha máris megoldják az ügyet...

– Nekünk is, higgye el. Nem is beszélve a bűnügyi kapitányról, aki mindenképpen meg akarja oldani addig, amíg a franciák bevonulnak. Azt beszélük, a franciák gyűlölik a bolsevikokat, nem tűrik őket sehol. Egyrészt nyilván a kommün miatt, hiába van annak lassan ötven éve, másrészt az oroszországi borzalom minden józan gondolkodású embert óvatosságra int. Rossz fényt vetne ránk, ha egy ilyen vörös ügyet nyitva hagynánk hosszú ideig. Arról nem is beszélve, hogy Bagdy úr szerint amelyik gyilkosságot három-négy nap alatt nem derítik föl, arra az esetek többségében soha nem kerül pont.

– No, még csak az hiányozna nekünk! – sóhajtott Klára.

– Még valamit hadd kérdezzek.

Az asszony figyelmesen, várakozva emelte a tekintetét a detektívre.

– Nem lehetséges, hogy a férje különleges megbízásokat teljesített a katonaságnál?

– Mire gondol?

– Földérítésre, például.

– Nem tudok ilyesmiről. És őszintén szólva elképzelni sem tudom, hogy Gyula...

– Értem.

– Miért kérdezi?

– Kovács szerint szerbek is tartózkodtak a kocsmában csütörtökön.

– És ez mit jelent?

– Önmagában semmit, de Kovács úgy véli, ezek szerb katonák lehetnek, civilben. A kocsmáros megerősítette, hogy italoztak nála azon az es-

tén olyan személyek, akik, vagy legalább az egyikük akcentussal beszélt magyarul.

– A szerbek szállták meg Újszegedet, nem?

– Ez így igaz, csakhogy az ideiglenes határon, azaz a demarkációs vonalon nem jöhetnek át. Hivatalosan semmiképpen sem. Ha mégis átszöknek rajta, azt fontos okkal teszik, ez bizonyos.

– Kémek?

– Nem lehet kizárni a lehetőségét.

– De Gyula biztosan nem volt kém, erre mérget vehet, Gerő! És a háború is véget ért.

– A békeszerződés azonban még messze van, évekbe telik, mire aláírják és érvényesítik. Úgy hiszem, mi nem sok jót remélhetünk tőle, de a szerbek...

– Elképzelhetetlen, hogy a férjem kém lett volna – erősködött az asszony.

A nyomozó tudomásul vette, amit hallott. Mielőtt elbúcsúzott volna, óvatosan odasúgta a nőnek:

– Ugye, láthatom majd máshol is, nem csak itt?

Klára az ajka elé emelte a mutatóujját.

– Igen, igen, de erről még egyelőre ne beszéljünk, Gerő!

Igaz Gerő halványan elmosolyodott.

– Értem. Természetesen!

És most megint mehetek Takácshoz, gondolta, amikor kilépett a Horváth-házból. No, de ha egyszer nincs más nyomunk, tette hozzá magában, és rágyújtott. A körúton elgyalogolt egészen a Hét vezér utcáig, azon a légszeszgyárig, megkerülte az épülettömböt a Kossuth Lajos sugárút felé, és a sugárúton folytatta útját a Petresi utcáig.

– Mintha hazajárnék, a fene egye meg – morogta, miközben belökte a kocsmá bejárati ajtaját.

– Ez már azért mégis... – fakadt ki Takács úr, amint meglátta.

– Nem öröm nekem se, ne gondolja! – dohogta a nyomozó. – Háromnegyed órája kutyaagolok ebben a hidegben, adjon már egy szilvát gyorsan!

Takács kitöltötte a pálinkát, Igaz Gerő nyomban lehajtotta, s kért még egyet. A kettő között föltette a kérdést:

– Jár-e ide egy föltűnően kövér ember? Olyan, aki három átlagos termetűt kitesz.

– Nem – rázta a fejét Takács.

– Biztos?

– Biztos.

Igaz Gerő megitta a második pohárka szilvóriumot, fizetett, és már ment is. Tehetetlen dühöt érzett. Mindig ugyanoda jut vissza: a semmihez. Egyre szilárdabban hitte, hogy Kovács Péter nem lehetett Nagy Gyula gyilkosa. Nem tudta megmagyarázni, miért volt ebben annyira biztos. Tagadhatatlanul szimpatikusnak találta a férfit, annak ellenére, hogy az eszméivel nemhogy nem értett egyet, de egyenesen ostobaságnak tartotta őket. Minden bizonnyal az is sokat nyomott a latban a véleménye kialakításánál, hogy Bagdy úr olyan vehemensen bitóra akarta juttatni, holott nem tudta alátámasztani egyébbel a vádat, mint személyes ellen-szenvvel és politikai akarattal.

– Ki lehet ez a kövér ember? – suttogta bele az ismét eleredő hóesésbe, miközben egy hirtelen ötlettől vezérelve nem a város, hanem a rókusi pályaudvar felé vette az irányt. Az egyre jobban szakadó hó elől az állomás vendéglőjében keresett menedéket. Úgy döntött, egy korai vacsorát is elfogyaszt, habár mióta Ketter József vendéglős Budapestre költözött, lényegesen silányabb lett minden a rókusi vasúti vendéglőben: étel, ital, kiszolgálás.

Mindössze három vendég lézengett a restiben, pedig néhány hónapja még hemzsegték itt az emberek. Igaz Gerő egy ablak melletti asztalhoz ült. A pincér maszkban lépett hozzá, hogy fölvegye a rendelést. Novemberben még nem lett volna meglepő, hogy valaki eltakarja a száját és az orrát, de Szegeden decemberre erősen alábbhagyott a spanyolnátha-járvány, már senki sem hordott maszkot. Mindig akadnak azonban a szokásosnál is óvatosabb emberek, bölcselkedett magában a detektív. Egy bablevest kért, meg fél liter bort, aztán rágyújtott, és Kláráról ábrándozott. Komolyan gondolta, amit az asszonynak mondott: a gyászév leteltével örömmel venné feleségül. Senki sem tudja, milyen idők jönnek, bár bizonyosan nem lesznek vidámak és könnyedek, egy özvegynek valószínűleg nehezebb lenne átvészelné az előttük álló esztendőket, mint egy nyomozó feleségének. Kivált, hogy hamarosan már nem is városi, de állami alkalmazott lesz minden rendőr, s ez még nagyobb biztonságot jelent. Hónapok óta találkoztak, s bár két suta csókon és egymás kezének szorongatásán nem jutottak túl, Igaz Gerő biztos volt a szándékaiban. Be kellett ismernie magának, hogy egy pillanatra sem bánkódik, amiért meggyilkolták Klára férjét. Jóllehet kétségkívül igen pikáns helyzetbe került, hogy részt kell vennie az ügy kibogozásában...

A rendelésével visszatérő pincér akasztotta meg a töprengéseiben. Élvezettel kanalazta a híg és ízetlen, viszont annál forróbb levest, lassan kortyolgatta el rá a bort. Odakinn besötétedett. Evés-ivás után még elszí-

vott két cigarettát, majd kérte a számlát. Mikor fizetett, megmutatta a jelenyét, és mintegy mellékesen megkérdezte a pincért, találkozott-e a restiben vagy az állomáson egy szokatlanul kövér férfival.

– Legutóbb pár napja – válaszolt a pincér, amitől Igaz Gerő szíve hevesebben kezdett dobogni.

– Pontosan mikor?

– Szerdán, azt hiszem... Hacsak nem csütörtökön – gondolkodott a pincér.

– Mégis, melyik napon?

– Csütörtök volt! – vágta rá a pincér. – A Weiss úr is betért, és ő mindig csütörtökön érkezik.

– Máskor is látta már?

– Gyakran látok testes urakat.

– A csütörtökire gondolok, azt látta-e máskor?

– Nem. Se előtte, se azóta.

– N-n-nem tudja a nevét, vagy bármi közelebbit róla? – Igaz Gerő olyan izgatott volt, hogy dadogni kezdett.

– A nevét nem – ingatta a fejét a pincér. – Csak azt tudom, hogy aznap reggel a fél nyolcas szabadkai vonattal érkezett. Nem is három, de legalább tíz ember helyett reggelizett, közben mondta, hogy honnan jön.

– És azt nem árulta el, miért?

– Arról nem beszélt.

– Mennyi ideig tartózkodott az állomáson?

– Délelőtt tíz körül távozott.

Igaz Gerő fél korona borralalót adott a pincérnek, fölírta a nevét meg a lakcímét, és visszatért a szakadó hóesésbe.

(...)